

[Lorentzen.]

der kan tækkes det ene eller det andet parti.

Vi kan derfor ikke tiltræde lovforslaget i den foreliggende form. Vi mener, det kun bliver en yderligere udgift til noget, der ikke giver noget. Skal vi medvirke, så må vi se besparelser på andre konti, og så må vi drøfte det nærmere og få nogen mere viden om, hvilke besparelser man har tænkt at andre institutter skulle præstere. Ellers tror vi, at der kun bliver tale om forøgede udgifter, uden at vi får fuld valuta for pengene.

Gottschalek-Hansen: Det er med stor interesse, jeg har bemærket den opfattelse, den højtærede minister giver udtryk for, når han ved fremsættelsen af lovforslaget hævder, at besparelser på de sociale budgetter er mulige. Jeg deler denne opfattelse. Forudsætningen for ministerens bedømmelse er ganske vist, at det foreliggende lovforslag bliver ophøjet til lov, men uanset forslagets endelige skæbne tror jeg, det vil være muligt, måske ved en grundig, tilbunds gående forskning af de sociale og sociologiske forhold her i landet, at gennemføre en forenkling og rationalisering på dette udgiftskrævende område.

Det er utvivlsomt i sin orden, at man søger at skabe klarhed over, om fordelingen af de sociale ydelser nu også er hensigtsmæssig og forsvarlig. Selv mener jeg, at man uden at øve uret mod nogen eller noget og uden at gå berettigede interesser for nær kan ændre ved de bestående forhold. Så vidt er jeg altså enig med ministeren. Mit parti mener også, at der bør lægges vægt på den sociale forskning, hvad enten denne hører under det offentlige område eller er inden for den private interessesfære. Nogle af de eksempler på forskellige interesseområder, som kommissionsbetænkningen kan fremvise, er jo i sig selv bevis på, at noget sådant er hensigtsmæssigt.

I princippet er jeg således enig med ministeren i, at denne sociale forskning bør finde sted. Derimod tror jeg ikke på, at den foreslåede løsning af problemerne, sådan som den er præsenteret for os i lovforslaget, er den bedste, mest enkle eller hensigtsmæssige. I velmente bestræbelser efter at finde frem til en rationel

løsning og tiltrængte besparelser søger man at opbygge et helt nyt administrationsapparat, et socialt forskningsinstitut, der, så vidt jeg kan se, meget let kan komme til at gøre det hele mere indviklet og kompliceret, og som i det mindste vil medføre en årlig merudgift fra starten på ca. 1/2 mill. kr. Det er utvivlsomt rigtigt, som det ærede medlem hr. Lorentzen har givet udtryk for, at den slags udgifter stiger meget hurtigt, og at den slags institutioner formerer sig ved knopskydning. Vi ser da også allerede, at den højtærede minister, inden lovforslaget har været til første behandling, ved fremsættelsen har antydnet, at der vil blive en merudgift på 7 000 kr. Bevares, kun et symbolsk tal, vil man sige, men det viser tendensen og vejen i det hele.

Ministeren har åbenbart også selv haft sine tvivl med hensyn til, om han skulle følge kommissionsbetænkningen helt igennem, idet den oprindeligt foreslåede årlige udgift på 835 000 kr. er reduceret til 472 000 kr. Den omstændighed, at dette motiveres med en henvisning til den aktuelle økonomiske situation, gør efter min mening ikke ministeren mindre. Jeg kunne blot have ønsket, at man havde taget skridtet fuldt ud og helt havde afstået fra at komme med forslaget. Man vil måske hævde, at i så fald ville denne forskning, hvis berettigelse jeg har givet udtryk for, gå i stå og al fremtidig rationalisering blive stillet i bero. Det er imidlertid ingenlunde tilfældet. Ministeren nævnede jo selv, at udvalget, der i det store og hele er et professor- og embedsmandsudvalg, har været opmærksom på, at der er forskellige muligheder at vælge imellem ved iværksættelsen af en omfattende socialforskning.

For det første kan man lade denne forskning foregå inden for hver administrationsgren for sig — det er det, der delvis finder sted i dag, og som meget let vil kunne udbygges, uden at der er forbundet en eneste øres merudgift dermed. For det andet kunne man henlægge forskningen til universiteterne, idet også forskning på det rent videnskabelige plan i dag er en realitet og finder sted på de forskellige områder, som det ærede medlem hr. Lorentzen omtalte. Jeg peger således på den sociologiske, den statistiske og den psykiatriske videnskab; der er ingen tvivl om, at denne forsk-